

Eluchmajo 23 Octubre - 1942

Benvolgut P. Orlandis: La seva lletra - que em vingué a mans després d'haver, en bon dia de les Neiges, - m'ompli l'ànima de goig. En contestació a ella, i per guanyar temps, li he de dir que desconec l'editorial Casulleres, però no tenc cap dificultat d'acceptar-la pel projectat llibret de Sta Peregrina mentre la presentació d'aquest sia digna, i justes les condicions dels drets que m'assisteixen com a traductora que som de l'obra, que en aquest cas es com si en fos autora. - En quant a l'entrega dels originals, com jo no em vull quedar sense ells, em caldria transcriure una copia, i no sabent de mecanografia l'hauré de transcriure a la ma. M'hi posaré tot seguit si Déu ho vol, i un cop la tasca enllestida, avisar-la. Confii en que V., per dret propi, actui de padri en tot i per tot. - No puc deixar de veure en tot aquest afet, la influencia de la Santeta, davant la imatge de

la qual, el record a V. cada dia, a la nostra Parroquia.

X X X

De la poesia que em parla, i que ja tenia oblidada, m' en he recordat tot. D' una; no de cap a cap, com de la primera, pero si de bona part, d' ella, d' estrofes senceres, d' aquell "teria llunyana que et cubreis de roses - be et deixaria mustia la tardor!..." - Ella ha d' esser, amb les altres, a ciutat a un seco net de la meua llibreria, amb altres records antics. La cercaré quan hi vagi, i tinc l'esperanca que si, que l' he d' entendre prou, mes del que l' hauria entesa a les hores, quan fou escrita, mes del que en aquell temps l' entenien l' autor com ell mateix confessa. Els cabells blancs aclareixen la ment, i de les coses qui pot ser semblaven puerils, en pot brollar, un sentit mes alt, d' actualitat per petna. - A la Del glosador mallorquí, que ara m' envia (i amica amb les altres) la trob molt vera; a la primera part, no m' he sabut estar de trobar, en la versificació influencies petrarquiques molt belles per cert.

D' ara deixi que li conti un record personal d' el sen germà Perico, poc abans de que deixes el mon: es a un capvespre qui havent sortit jo amb el meu germà qui encara era fadrí, entrarem a la "Capelleta" de Bellver: A un deco de la mateixa, tot sol i amb actitud recullida, seia, amb el rosari a la ma, aquell jove verament "exquis", que en sortis nosaltres ens saludà amb una mirada i una llengua inclinació de cap, que contribuï a consolidar la respectuosa i cordialissima simpatia que m' havia inspirat sempre i que guard encara ben viva al sen record.

Encomanant-se a les seves oracions, es repeteix de V. afma en Jeron

Maria Antonia Galva